

נ ג ל ה

הפסק במצווה

הת' דוד יחיאל ראפפורט
-תלמיד בישיבה-

כתב אדה"ז בשולחנו סי' תל"ב סעי' ז' וזלה"ק: "...שיש אומרים שאף המשיח באמצע המצוה ה"ז הפסק וצריך לחזור ולברך כשיגמור המצווה, ואינו דומה למשיח באמצע סעודתו כשיושב בסוכה שאין צריך לחזור ולברך לישוב בסוכה לפי שאינו מוכרח בישיבה זו שלאחר השיחה שאם ירצה שלא לאכול עוד ושלא לישב בסוכה, הרשות בידו, אבל בבדיקת חמץ, מוכרח הוא לגמור את הבדיקה שלאחר השיחה שחייב לבדוק בכל המקומות שמכניסין בהן חמץ ואלו ה"י שוכה לברך בתחלת בדיקתו ה"י חייב לברך בגמר בדיקתו, לכן גם עכשיו חייב לחזור ולברך, כיון שהפסיק בשיחה אחר ברכה הראשונה וכן כיוצא בזה בשאר כל מצות שהן חובה וא"א לאדם לפטור את עצמו מהן" עכלה"ק.

ולכאורה צ"ל מה הוסיף בתיבות "ואלו כו", הרי גם בישיבה בסוכה, אם שכח לברך בתחלת הסעודה ונזכר קודם שגמר סעודתו ה"י צריך לחזור ולברך?

ואודה לכל מי שיכול לענות לי על השאלה.

בענין עוסק במצוה פטור מן המצוה

הת' אברהם בלום
-תלמיד בישיבה-

ידוע קושית העולם אהא דקיי"ל (שו"ע אדה"ז או"ח סי' סו סעי' ד) דחייבים לענות אמן יהא שמ"י רבא באמצע ק"ש, ולכאורה למה לא יהא פטור מטעם עוסק במצווה פטור מן המצווה, דהרי כאן שני מצוות הן, מצוות ק"ש, ומצוות ונקדשתי דקידוש השם, ולמה לא יהא פטור מטעם עוסק במצווה וכו'?